

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE512

بسم الله الرحمن الرحيم

بیان مفصل هر دو تخلص صفا و مرجا

باید دانست که چون در بیت - ای صفا اگر کشاست دیده تو بد
حسن جان جهان بنین سر سوخت تخلص صفا نوشتم باعث اینکه این تخلص
از غایت اتحاد نوشتم و در تخلص عاصی رحمت است و اسم صفا نکرده و
اسم رحمت معرفی باینکه هر که صفا براهل صفا لازم آید و رحمت بر ذات واحد
و غیر و چه بستر صفا اینکه حضرت میان صفا شاه صاحب قدس الله سره
الغریز مرشدان مرشد این عاصی از کلام زمانه گذشته و از زمانه
حضرت محمد و ح تا زمانه عاصی در میان پنج واسطه بود و لیکن حجاب
غیریت و کثرت مانع نه آمد بهمانکه گذشته و واحد بودند بخواه
الاولد ستر لایمیه و در مسئله وحدت الوجود و پیر و پدر و جد از یک
ذات واحد اند و طاعت و عشق بنا بر یک و حسن یک کنند آن یک
که بوجد خویش واحد مطلق است حسن جان جهان حسن است بسیط
که پیشتر ذات واحد لا شریک بر و عاشق شده بعد جمله از روح انبیاء

و ملائکه و حضرت آدم علیه السلام و اولاد آدم و جنات بعده آن جن که
 مجسم ظهور آمد عاشق شدند بر و صحابه و اهل بیت و کسانی که بر در آن وقت
 حاضر بودند و وقتیکه بر تو جلوس خود بخود پیوسته از مقید باز بسید گشت
 مثل اول پس چنین حسنه که بسید است بهر جا بگفته و بهر مقید توان
 دید بصدائق و هوای معکمه اینها گشتند و عشق جمله اولیا و الله همین
 طریق بود و جان جهان اشاره بهمان ذات و حده لا شریک است و حسن
 اشاره بذات محمدی صلی الله علیه و آله و سلم است که سرایا جلوه حق بود
 بقول انا من نور الله و کل شیء من نور من نور من نور پس چنین حسن بهر جا بسید
 پسند آید و بهر مقید که بنماید و بهر شی که در نظر آید و بهر صورتی که بپیش
 رباید بدیده دل صفات منزل به بنیدای بهر مقید و صورتی و جسمی و شئی
 و جائی که حضرت محدود قدس الله سره دیده و دانسته بمحقیقت طلب
 رسید مرا هم خواهد که بنوده بمقصد رساند بفضل الله تعالی و توفیقش -
 عشقی که در دل ابوبکر تصدق و صفا بود و مر جبا که از تن عمر هوش ربود
 و عثمان را بر صفت سر نیاز کرد و علی را بجهت ادا حق از کسی پروا نبود
 و بر زخم خویش هرگز غم نه نمود و فاطمه برومائی حسن لایزال فرزندان خود
 را قربان ساخت ای که نشنیدی که صاحبزادگان چه مصیبت پیاپیستند و
 ثابت قدم ماندند +

ایضا

در ره عشق بان نیاز در آ

مر جبا بسل نگاه صفا

باید دانست که این اسم مر جبا اسی است از مرشدان ما آنرا هم از غایب

محبت و اتحاد و شتم و بمبئی شایسته لب لباب نگاه صفا در راه عشق بانیان و در آ
 آینده و صفای مراد از آن فقیر که ظاهر و باطن صفا باشد و هر اهل صفا صفا
 را دوست داشته اند و صفا اسم مرشد مریدان شاه است قدس الله سرها
 باید دانست که این بیت در مرتبه فنا فی الشیخ است و آن بیت که در نامه صفا
 است در مرتبه فنا فی الرسول است و یک مرتبه که فنا فی الله است در او نهفته
 صفای مریدان رحمت بجزوات و حده لا شریک فقط و آخر دعوانا
 ان الحمد لله رب العالمین والصلوة والسلام علی محمد و آله و
 اصحابه اجمعین بر حمتک یا ارحم الراحمین - از طبع کمترین خلائق
 عاشق علی شاه حبشی نظامی کرمانی بهر ابجی شتخون رحمت عفی عنه
 تمام رسید فیض الله تعالی و کریمه مورخه ۸ شعبان ۱۰۹۰ هـ مطابق ۲۶ و ۲۷ شهریور ۱۲۸۳

بسم الله الرحمن الرحيم

<p>ما فتیران در گه یاریم خواجہ خواجگان معین الدین جہ رسائی کنیم ما بخند گر چه پیش شماست رسوائی که بدام نشود درام شویم خواهش ما کنی بر آید آه زین طبع بیان نهیج بهیودیت اند زین آرزو که نهیج نگریم مدتی شد که از بهوای وصال</p>	<p>بدیہ حمد و لغت بگذاریم نفت دل خود برو با فشاریم از خودی این بتان ناچاریم تنگ و ناموس را منید ازیم ز انکه من صید دشت اسراریم زین سبب از جهان بسزایم ز انکه واروئے در دیا یاریم اشک خون را ز دیده می یاریم این خبر با دل حریفان داریم</p>
--	--

اے صفا کر کشت وید تو
حسن جهان چسان بدین برسو

<p>بر سرست انکه زلف چچانست ننگین چشم تو بن ای شوخ سر کجا دیده را کشاده کنیم تا که از وصل تو شکیب کنیم گبر هم می کند پرستش تو ایروان تو قبله گاهن است در نوشتن شناسے تو ناپید دور از شنش جبت کہا است</p>	<p>این یقین دان که دام انسانست دافع مرض صحت جانست زان طرفدار وی تو نمائست دور پی تو جوهر گسامانست حسم بسجده تو بن مسلمانست مصحف رخ تو جای قرآنست تنگ دل کاغذ و قلم پرانست که دلم و بسوس جو یارنست</p>
---	---

دوس از لوس جو دیند من | طائر قدس را که گویانست

ای صفا گر کشاست دین تو

حسن جان جهان بین هر سو

رخ پس برده غم برنجالی عرض دارم بدل نهان که کنم بوسه لب بد که جهان آمد من ترا که کنم ترک ز دل در ظور سے تو مانده ام حیران گاه صدفی و گاه میخواری ظلمت و باطن و دین باشی چشم پرست ماه رویان را دلی شب آمدند از نشاء غیب	زین سبب شد یقین که بر جالی اگر تو نقش بر من به بخشایی کن بمن جان جهان سحالی زانکه من جسم تو تو جان مانی گاه سپید او گاه بهتایی گاه ستری و گاه سودایی اول و آخر و همین آئی فلک حسن را تو دارائی درد کن این سخن چو دانائی
---	---

ای صفا گر کشاست دیده تو

حسن جان جهان بین هر سو

هستی خویش را شوی غیار مانده عشق را ز داری طلب اے خوشا شب که با تو جان جهان از سر ایبه دها بر و ن آئی دل چو سیاه در فراق تو انچه با بین و ما و تست نهان نشو و گل ز رشک پیر مرده که بدارم غم نهان تو بدل گوش دارم ایام آیین آواز	یار من گر نماید دیدار دور هرگز نمی شود آزار می گذارم همه بوس و کستار تا کجا بسنگرم در و دوار بی وصال نمی بود به قرار پیش هر یک نمی کنم اظهار اگر کنی قصه سیر و گلزار لازم است آنکه خوش کنی یکبار روز آید ز کوی چو بازار
--	---

ای صفا گر کشاست دیده تو

حسن جان جهان بین هر سو

جستجوئے صنم کنے کو کو تاب زنجیر را نکر دارد یا زنجیر خود نہان دارد سبحرات کے نہم بخدا ہم گئے نزد خود زنجیر مرا برگنہاں باغ فوے کن روز محشر شفیع خواہے بود سر مسلمان ہند بہ پیش تو دل من با تگ فی زند کہ جو	جس لوہ فرماست اندر سر رد کہ گرفتار بہت در گیسو گر چہ صیلمہ کند بد و ابرو سجدہ ہر دم کنم بجانب او چون ترا بہت قوت بازو گر چہ وارم عل ہمہ بد خو پس بجای روم ز نزد تو مے کند ہم بہت شست ہندو فاختہ و آراین سخن کو کو
--	---

اے صفحہ گر کشتادیدہ تو

حسن حبان جہان بہ بین ہر سو

اے و لم ہوش کن کہ یار آمد از لوناہا کے بلبلان بشنو ساقیا جام یک مرا بہتے من ستایش چمے کنم یار شد بر بنیان ز گیسوت سنبل صورتش در نقشہ نمی آید چون کمر رشک دید ہر نیم و اصل است او ہر لسن ناس در دم وجہ این سخن بر لب	شد خیران از چین بہار آمد کہ بگویند گلغزار آمد کہ شنیدم جہ ہوشیار آمد مدح خاتون بنوشتار آمد گل زر وے تو شرمسار آمد تا بدل آئینہ غبار آمد کہ مرا یار عکس را آمد آئیے بین کہ خوشگوار آمد صوفیان را ہزار بار آمد
---	--

اے صفحہ گر کشتادیدہ تو

حسن حبان جہان بہ بین ہر سو

ہر کہ دل را فترامی گوید وصف گیسوے او کند آنکس نیک خود را ز بون بد وے تو	عشق را ناگوار مے گوید خامہ را صبر کہ مار مے گوید از رہ انکس مے گوید
---	---

<p>آنکہ مست است از شراب طہور شکودہ جور باغبان چین و حشے تور و دجبر جائے خون چکیدن دمام خوش باد دید ہر کس بدل جمال تو شاہ مایین رموز حقانے</p>	<p>زشت مے را شمار مے گوید بلبل بختہ ار مے گوید ہر کس سنگسار مے گوید آبلہ دیدن حمار مے گوید ہستیش را عیار مے گوید بامین دلفگار مے گوید</p>
---	---

<p>اے صفا گر کثاست دیدہ تو حسن جان جہان بہ بین ہر سو</p>
--

<p>عشق جان را کند اگر چه ہلاک ہر کہ در عرصہ اش نہاد قدم عشق را ہر کس کند بہ عمل شد شہید ہر شہس چو ابن علی ہر روز چنگان ازین باشم کشتہ مار زلف مار کہ اند گر تو از مے مرا چہ پاک بود جلوہ نہا کہ کم شود و حشت از طرف شاہ این جواب آمد</p>	<p>عاشقان می شوند ازین بیباک خویش را از خود می نمودن پاک می فتد و ان یقین در تریاک شور مایہ رسید ہر افلاک در رہ عشق تا شوم جالاک نہ خند خواہش بدل تریاک مثل قلزم توئی دین خاشاک مے کنم در جہون گریبان جاک بشنو این لکنت ہست اگر ادراک</p>
--	---

<p>اے صفا گر کثاست دیدہ تو حسن جان جہان بہ بین ہر سو</p>
--

<p>اگر دلا یا د حق کنی حیر دم کے توان بودنت جہا از خدا با خیال رخس چو خوش باشی ہر کہ مجبور و خشنود تیر مژہ با خدا دان کہ ہم نشین شوے آن گدائے کہ کاسہ درید اوست</p>	<p>پس ز راز جہان شوی محرم روح خود را درت نمودن دم از غم دو جہان شوے پیغم مطلبے او نہا رواز مرحم نام او کہ ترا بود و حیر دم فخر او مے کند بساغر حیرم</p>
---	---

نہ منزل او بجزش شد اول بہند گیتی ز فرقت او	بہر کہ در راه حق نہاد قدم با شش خوش دایمانہ درد دالم این سخن از صداے زیر و دم
---	---

اے صفا گر گشت است دیدہ تو

حسن جان جھان بہ بین ہر سو

از سناورت کینہ کے دل تنگ نقد ہر دو جھان نہا کرتیم کے رسم و رستام ادا دنی معتد سب بشن دل شکستہ ما تا بکے تے تو نیم جان باشم این شفق بوجہ نہ برگردون پیش نظر ہم ہمہ ہویدا او تا نمودیم حسن شاہ عیب دوش محزون بدشت میفرم	گر نقد معین گھر در جنگ باز زین سوا اگر گند آہنگ کہ مرا هست مرکب بالنگ شیشہ و جام را خزن شنگ آہرا قتل کن مساز درنگ اشک ریزان فلک تجولی رنگ بکہ را بخت شوم کہ نیم بکے جنگ قصہ صبر گزنی کیم فرنگ کین شنیدم نواز خوش و بلندنگ
---	---

اے صفا گر گشت است دیدہ تو

حسن جان جھان بہ بین ہر سو

شرم ناموس را نہ تاب رسید اے نہ پرسی زمین کہ چون وصل یافتہ خون رقیب بوسہ لب در تمنائے وصل و لہارے یاوری چون بنو طالع مسال پر توفیق ز آفتاب وے ای ز وصلت چنان شد مژدہ آ رفت طغی و ہم جو اسنے ما عمر کردم بسر چو دریا دش	نزد من یا نہ حجاب رسید کشتہ امارہ در صواب رسید داغ حسرت بدل کباب رسید رفت طغی کنون قباب رسید نازنین نزد من بخواب رسید نور بر روی مابہ تاب رسید گل افسردہ را چو آب رسید در رہبت نوبت نضاب رسید وقت مژدن بن خطاب رسید
---	---

	ای صفا گر کشاشت دیده تو حسن جان جهان بین مریو	
کیستم این خسته نمی دانیم یا که آهسته بیا بایم در پس اوز سر و دیدیم ره روندان راه ستایم گر چه زاده بشکل انبایم دل فدایم و جان فدایم درین گاه که حشر اسایم گاه در ملک چین خفایم این سخن هر زمان بخوانیم	در دل خویش سخت حیرانیم مجنوم یا که سلیم بارب شاه عاشق است ما دایم من نه دایم عقل را که گماست شان حق را نشان بخودیم تا نمودیم حسن آن محبوب جای سکن نداشتیم بیکایه گاه در صند ام بشکل گدا نابیا موخستیم از مرشد	
	ای صفا گر کشاشت دیده تو حسن جان جهان بین مریو	
سربا فدا می رساند باز رو بر ویش شود قبول نماز بچشم سخی رهن جنگل باز باید او را کند مشکوه نماز راز باید نه گفت از غماز جلوه حق نمودش اندر ساز پیش او گر کنم عیان این از باجه راوان مکتوب بدل و ساز که ز غیب آمد این بلند آواز	سر که دارد بپای بوس نیاز آنکه حاضر شد از حضوری قلب جان سلامت ز عشق تو بردن قتل شد هر که زیر خنجر او از بزرگان همی خسته دارم آن که هست دین و ارباب غصه ناصح فزون و چینه بون از خودی خود آنکه بیرون شد دش در خواب ناست بودم	
	ای صفا گر کشاشت دیده تو حسن جان جهان بین مریو	
رونی حسن تو فزون تر باد	بد عالمی که هم مردم یارو	

<p>در حین از جفا می آن گلچین تاشیده تنای قامت تو در دلم به تو هست ای شیرین چون آنکه تو از ازل هستم تو ده خاک پاکه مضغه گوشت شکر بر رزق او گشت همه دوش و رشوق تو بشاه شدم مرشدم و دید چون مرا غمگین</p>	<p>لب به بستم چو غصه ناشاد بانی لنگ است در حین شمشاد تشنه بر سر زخم لبان فریاد که کنم غم ز غمزه بیداد هر که در راه عشق یانه نهاد زانکه او خلق بهت روزی داد تا ازین بیدلی کنم فریاد این دو مصرع بگوش یاد مدام</p>
---	---

اے صفا اگر گناست دیده تو
 حسن جان جهان بین بر تو

<p>جان راز و فشانه میگویم هستیش را جو خود فتا کردیم کس نخواهد دهد بدینا دل آنکه متوکل است بر مولی قوت بر خیز زین جهان فانی پیخودان هوشیار می باشند چون کشیده بجور زلفش را زانکه از کلام ناخنده تا بنوشیم جام وحدت او</p>	<p>تن خود را بهایه میگویم خوشتن را یگانه میگویم بند این عاقلانه میگویم با حق او را یگانه میگویم بالک آب و دانه میگویم عاقلان را و بوانه میگویم کله سبیل پشانه میگویم کین سخن عاقلانه میگویم با خود این بخودانه میگویم</p>
--	---

اے صفا اگر گناست دیده تو
 حسن جان جهان بین بر تو

<p>اے زو مل تو خوش همه عشاق رحمت تو بیط در عالم پیر ما هست شاه بسم الله خواهش پاپی بوسیش دارم</p>	<p>ز آمد گل چو بلبل مشتاق خلق ممنون شده باین اخلاق من صد اتم بیا و علی از اطلاق گر نواز مرا بے اشتقاق</p>
--	--

نظر لطف جان جان انگن مازلت تو ہر کر انگیزد کاوشش اندر دل تو نازیتا داروے وصل خود بد جانان چون بنم شد ہی دلم محزون	کین دل ریش ماست متعلق چہ دہد فائز باد تریاق چون ندارم بجویش بیخ نفاق من بمبار دل بد روشراق بھرتسکین گفت سپین ساق
---	--

اے صفا گر کشاست دیدہ تو

حسن جان جہان بے بین برسو

میرسد نزد من جو حردہ گل جعد مشکین جو درخمن بکشا یاہ زنجیر آستے دارد گل ز بستر تو بین بہ بچسمن حسن خوبے تو بگل دیدہ ورے ساقے ابد فرماو نزد خود کن طلب غریبے را مرغ باغ وصال ام کہ مرا شب شنیدم بمحض جانان	چہ جھاشور زین کند بیل شد ریشان زنگش سنبل چہ تنہا بہ قیدے کا کل از پر عند لب بستہ پیل ہر طرف می کند فغان بیل سیکند شیشہ از دہ متقل کہ شد آوارہ از وطن بالکل باز فرقت گرفت در جھکل این کلام از زبان ساتی مل
--	---

اے صفا گر کشاست دیدہ تو

حسن جان جہان بے بین برسو

ہر کہ غم را بدل نہان دارد آنکہ غنا فلک بود ز نام و نشان بے وصال ت قرار کے گیرد بستر گل بچشم او خارے قاتل من براے کشتن من حصن حصن پر بھار تو آرا من بآن ترک اندم صیدے	زرد زنگ رخس عیان دارد بی نشان را ہمہ نشان دارد چو بہ بچس تو دل تیان دارد دل خود دھس کہ نہ بیان دارد خفسر تیز در میان دارد بے گل روے او خزان دارد کہ نہ او تیرے کمان دارد
--	--

مسکن خود بہ لامکان دارد این دو مصرع مشغل زبان دارد	پس چہ گویم کجا مکان او دل من از آبرائی دیدن نیست
ای صفا اگر کشاست دیدہ تو حسن جان جهان ببین ہر سو	
وصف او را محال میگویند اے برویت کہ خال میگویند بہ محبت زلال میگویند عارف با کمال میگویند ما سوا حق زوال میگویند بہ محبت حلال میگویند وصل او در خیال میگویند این سخن اہل حال میگویند از رہ حال و قال میگویند	سرخ او را جمال میگویند قطرہ خون مشک باخسید آنکہ پوشند تلخ با غمش عاشق یزدن خاص مولی را واقفان رموز آلاء اللہ صوفیان ثمرہ رباب و چنگ ہر کہ آگاہ اندستہ اللہ نیست با او درین جان چہیزی ساکنان طہریق فقر کہ اند
اے صفا اگر کشاست دیدہ تو حسن جان جہان ببین ہر سو	
جنت خلد را کمین باشد آنکہ سر سجدہ بر زمین باشد زانکہ شایان تو ہمین باشد ما ذلت و خوار کہ عیش من باشد نزد خود بین کہ او قرین باشد اے بگویت کہ چنانچہ بین باشد طاہرانرا بہ انگبین باشد حاجت او نہ آستین باشد یک سخن زانکہ بہ نہ زمین باشد	ہر کہ قائم براہ دین باشد پاے رفعت بر آسمان افتد اے دلم یاد حق کنے ہر دم ہر کہ مانند ہمہ بہم مصروف یار را ہر کجا تلاش کنے او بفہم دوس کے کند مسکن سخن تلخ از دھان حبیب ہر کہ دامن وصال بایر کشد قرب او خواہی گریز من بشنو
اے صفا اگر کشاست دیدہ تو	

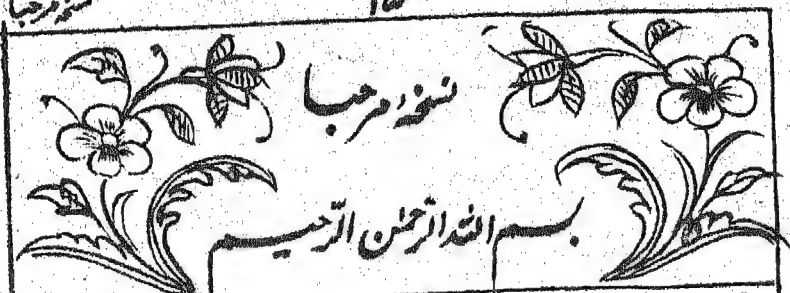
حسن جان جہان بین ہر سو

<p>دے بدیدم بزرگ اسلامے ساکان راسلوک آموزے سنا ہم تر آن نمیدہ ہم بے شوق سے نمودی عشق ہم ہر دم مخلصی شے پاؤ بود از ہمسرا زاد چون نمودم نگہ بروی بکوش گفت پیرے زمین در غفلت پس بعد لطف داد گشت را</p>	<p>برید خود کھاوہ جائے بیخود آن را شراب آشنائے ہم بعلم حدیث علاقے ہم بجا شوق شدی دلارائے ہم ہر دم فقیر شے نامے جز بیادش نہ شش کائے رفت یکبارہ ہوش اندامے ہوش برگیر و نوش این جائے این دو مصرع بجای الفاعلے</p>
---	--

اسے صفا کر گشت است دیدہ تو

حسن جان جہان بین ہر سو

تمام شد

از ازل تا ابد بنی خواصیم
 بطفیل نظر صفا شاخصیم
 ره روندان این چنین را بیم
 که زن لایعسر و بجان کاخیم
 جسر نام ارج مرچبا شاخصیم
 گاه مطلوب طالعش کاخیم
 گاه سالک فقیر و کیمیا بیم
 گاه کسرم دگر بدن خواصیم
 درخت شدم بجرم بگر ایم
 ناله برب بد کفش آیم
 این دو مصرع عشق میجو آیم

ما سیران گیوے شاخصیم
 بنجو و ہوشیار دیوانہ
 راز من بر کسے نگر دو قاش
 وقت عشق آنچنان افزود
 مے شماریم غیش را گننام
 غرق دریاے من غرق شتم
 آگاہ رفتیم راہ مجن و بان
 گاہ شیم بر کہنم گاہے
 جلود آس درستان ہی دین
 تاجد آیم در ویران
 یک بھر تلے خاطر

مرچبا بسمل گاہ صفا
 در رہ عشق بانسا ز در آ

کہ حیراب استاب تو خانه ما
 آتش عشق صند زبانه ما
 شد جوید احسہ دام وائے
 نہ توان رفت از و بھانہ ما
 ہر کہ نوشد می معنائے ما
 تجارت چون نشد شانہ ما
 بشنود باگاہ عاشقانہ ما

آکن آباد آشیانہ ما
 عاشقان راستع صبر بیخت
 خال مشکین بزیر لطف سیاہ
 دل زد آتش کے حلائے نگر
 مستیش کے توان ز سر رون
 ناوکش مے کند اشارت چنا
 لب بہند و ز شور بلبل گر

چشم خونبار می کند انبار در صدف بین همین شود گوهر از سر لطف و ز سر انعام در جبهان همچو گرد تا گرد	لعل و باقوت از حسن انعام اثر لولو سے یگانہ مسما شاه گوید کہ اسے دیوانہ آب شوحات استانہ مسما
---	--

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز در آ

در درونم همان نزول کند حصه که بستر از خودی کند تانه پردازے خانه را انجمن خاطر از ماسوا بکن جاتی باش و ایم مقیم میخانه اندرین و مقیم می شود بکن پوشش کن حصه که نو حقانی محبور و سبب خود بوده راز مخفی مگوئے با کس بهر خبر روح خاطر عشاق اس مثال و حسن الامام	چونکہ در عاشقان نزول کند اندرش جان جان نزول کند جان جان چون بجان نزول کند تا در و جانان جان نزول کند و حسن می مغان نزول کند حصه کہ از لامکان نزول کند در ماسبتان نزول کند یک نظر بین دران نزول کند کہ درونت بخان نزول کند زیر ابرو کسان نزول کند حکم این حصه زیان نزول کند
---	--

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز در آ

شعله عشق جسم و جان سوزد تا نمودیم پوستهای سیاه ماسوا عشق دین ندارد دون بے نشان را نشان چه می بتری و در نقش ز مشعل خوبه چه کنم شرح ز آتش عشقش	چون کشم آه کین زبان سوزد آتش هجر استخوان سوزد چهره مرا آوازیں و آن سوزد کہ نشانش مرا نشان سوزد جمع ایسان و دین و جان سوزد گر میشد وقت و بیان سوزد
---	--

پروہ در کچہ شاہ مآمد چہ کنیم شکوہ فرقت جانان ہوش یکدم کسم جو اندستی اسے رفتن حضور شاہ صفا ساختے گر ازو شکیب کسم	اجلہ را آہ دل بختان سوزد کہ مرا کام و مصم دہان سوزد عساد تم را سے بختان سوزد این دلم میں بختا کہ ان سوزد این سخن کس دگر زمان سوزد
---	---

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رہ عشق بانس ز در آ

غیر تو در دلم نہ هیچ طذب ور و قالو بلے است مامش و روز بے مغراب محبت تو مرا اندرین دام زلف پیچیدہ گوئے بیک بار بار مرا وڑے بختاے تو در خوابان نفت جان و دلم فدای تو باد حظ از آب زندگے نہ برے از نشان خوئے مجھو نامے این تمن بدل کسے نمکند روز و زمان ز غیب ہی آید	تا شنیدم کہ ماسواے طلب زان زمان گفتی است و برینا نشود تا اجل کسے مشرب راہ گر مرغ دل شود و عجب گر من یکبار گویت یارب سے برد آب گو ہر ہمہ لب ہمنشین اگر شوئے امشب بادہ عشق کنوش کن مطلب کلب کوش ترا بس است لقب کہ بدون عشق یافتہ مطلب عشم بدل نہ و این سخن برب
---	--

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رہ عشق بانس ز در آ

تا شد مآشنای عالم غیب اندرین بوستان شمعین خود کے تمنہ صمد درین عالم از شب عسرج نا ابد آباد شاہ من آمدہ ز روز ازل	نہ پسندم سوا سے عالم غیب نہ کنم جنت فدا سے عالم غیب آنکہ کربش سے ای عالم غیب بہ مست سراسے عالم غیب باد سے مقتدا سے عالم غیب
--	---

آن ایام کہ می محبت اوست چشم محالم کہ رودے او بنم حسن شاه صفادین زنگی صورت این بتان منم حکیم چون رسیدم بسیر بلخ ارم بہر مطلب لقیس مارضوان	حسرت زمان ریشای عالم غیب اندین جبارائی عالم غیب می نماید صفائے عالم غیب تا کہ دیدم لقائے عالم غیب بروردگشتائے عالم غیب این نجف از ندای عالم غیب
---	--

مرعبا بسمل نگاه صفا
در رہ عشق بانیا ز در آ

عشق دلدار چون بجان آمد اندین بزم مست عشاقان ماخذ اراہل پرستیدم از جبرائے شاه محبوبان اے مرا از وطن شدن خفا بے رخ گل شکفته بمانان جائے مسکن دین بکان چہ نم تارگی سوے اوتسان کند دعوی ہمسرے کن بلبل عاشق گلے ذرا آن شایم در نشہ شہ چو جالتم خیرے	برقشم بار سرگران آمد زادہ خشک کے توان آمد یا وحسرت گز نہ این جان آمد عاشق خستہ درختان آمد در بے عشق نازکان آمد در ریاض شرم خندان آمد کہ مرا جائے لامکان آمد سوے خود گر دہم کشان آمد کہ بتو عشق بوستان آمد کہ ز گلزار جباروان آمد شور این در ول معان آمد
--	---

مرعبا بسمل نگاه صفا
در رہ عشق بانیا ز در آ

بہر دیدن مرا جابلے نویس بہر چنگ کہ اپو کند نالہ مرعبا از خند آہیے طلبی جائے سجاد گے نے خواہم	نہ تو انم اگر ضلے بس از طرف شاه گو شملے بس کہ تر الطف ذوالجلالے بس عاشق ترا صف تعالی بس
---	--

<p>این قدر هم بگو کمالی بس بهر تکمین و لم و صلاک بس رزق مارا سٹے حلالی بس پرشش این گدا بسا لے بس اسے ترا بس ازین زوالی بس وقت دیدن ازان مگالے بس زخم این باتو یک محالے بس</p>	<p>نافص از حسر گمان می باشی غم سحرقت چو سحر دم جانان غافلان این همه خوردند حرام زاهدان سے پرند بصب بازو اوج همه خودی بود تا کس روسه خوبان اگر ستمی بیته ریش ادھر سحره دلا مطلب</p>
---	--

مرحباً بسمل نگاه صفا
 در ره عشق بانیا ز در آ

<p>عشق آمد بمن وسیله من رخس مصباح بافتیله من حسن شایسته است بس جمیل من رفت عارت خسر و خلیله من اسب عشق است و طولیله من اگر چه جسم شود قبیل من چه تواند رسید حیل من صیغ آید نه در عقیل من شرف یاب است این رفیل من آمده این سخن وسیله من</p>	<p>عقل شد با نور عقله من ز آتش عشق روشن عرفان نه بسندم جمال خوران را از شراب محبت وحدت بهر رفتن مقام قربت او باتو هست برکت هم جانا اے در انجا که خوند برکت ستر ذات تو مخفی و استخفی از قوت نظر بزرگان پیش نظر هم همه وسایط است</p>
---	---

مرحباً بسمل نگاه صفا
 در ره عشق بانیا ز در آ

<p>مان بمن ده ز وصل مسروری تائب شد شراب انگوری چون بنده بفقیر مشهوری آه دل ز در و در بخوری</p>	<p>رنج تا که کشیم از دوری پرده بر سیم کجا آید این خطای بے کز است کانی دان وسیله وصال جانان را</p>
---	--

زاد دار و ز مجلسستان جهنم ریب خاک کن موئے اندرین وقت ای فراق یار اے ازان دل که اونداز عشق مے نویسنده گر گنہ بر سر این مشقت که در جدائی او تا ز لاهوت آدم اینجبا	دور ز بهد خویش است مغروری نوش کن مے اگر تو مخموری چه کنم با تو هست معدوری هر که اواجب است جهوری را بجه امن ز فیض مغفوری مے کشم خواستم نه مزدوری این بور و کست معنی و صوری
---	---

مرحبا بسمل نگاه صفا
دور ره عشق بانساز در آ

ساقا نر ز من شراب بیار چون آید نظر به بیداری حق شناسند سامع و طرب ببخود و بے حواس مخموم چون کند است دایم گیویت نمی حسد است در محبت او زود غمیر دار و صلت لطیف مستی نه خوب در پی بعد رطل شراب ای ساقا خرمتم سوخت آتش جگر شاه گوید به تشنگی بحسروح	نیکم و پاکه من خراب بیار صورت یار با بخواب بیار بس بمن نعمت رباب بیار بهر هوشم بمن گلاب بیار به گلویم از و طناب بیار بس عذاب است یا صواب بیار مرض سحر تو شتاب بیار مے عشقش دم شتاب بیار از دل سوخته کباب بیار باده سرخ مثل آب بیار این دو مصرع جواب تاب بیار
--	--

مرحبا بسمل نگاه صفا
دور ره عشق بانساز در آ

مهر عارض کفش بروی نقاب آب و صلت بد که مے باشد نشہ جاودان بود چه عجب	عاشقان مے شوند زین تیاب ز آتش جگر سینه های کباب اے بیخانه چون روی شتاب
---	--

<p>چون بدون جام عشق لاجل ز انگانِ عمر زاهد اور زهد باشد هرگز نه در جهان ياب تا رگيسو شاه ما آمد اين نگوئے که می چکد از جام غم عصيان کی بخوایم برد ماه من زین نهان به ابر آمد پیش مطرب شبی چو می بودم</p>	<p>نوش کن بس مدام اين می تاب در ره عشق کام خود در ياب ازين بهتر تو مطلب ناياب در گلویم کسان کسان چو طناب در شهوار می فتانند آب ز ايت بجز خون شدم شاد آب لطف رحمت نهان بود و بچاب اين شنيدم نذر چنگ و رباب</p>
--	---

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانساز در آ

<p>ساقی بهر من دایه کو بجو دم چون ز نشسته مستی بند و اعظم کن که جگر گیسو گو بزا چه میکند سبقت عشق چون خواهی نوش کن صوفی تا نشان خویش بے نشان کنی دعوی همسری ولا کفر است قدسیان رانه بار چون در وی مرحبا یک دو جرم نوش و برو صوفیان و جاد خام می سازند دل ز نوک مره چو می باز م</p>	<p>بر در سبکده مقامی کو بهوش گردن خود تاملی کو قد بودن بر لب و رگمی کو بهتر تو منلد راه با می کو می حلال است ای حرامی کو بے نشان را نشان و نامی کو شاه ما بین کجا غلامی کو نامه و قاصد و پیای می کو که بتور و زاین دایه می کو در دل مست عشق خامی کو که بلا ز خم ياب کامی کو</p>
--	---

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانساز در آ

<p>صورتی تم بین که این بهانه اوست عاشقان عشق مهر کر اگر گویند</p>	<p>مخنم بین کشت خانه اوست نزد من آوای مغانه اوست</p>
---	--

<p>روز بار زشت خطاب آمد زلف مشکین بروی محبوبان روز رفتم ز خاک بر افلاک بوالطوس اندرون جمعستان ناصریه حیده بردش سوده چشمه گنم شکوه انقلاب و هم من جو مجذوب خاک سناشتم بچو شب مرثه چنل در دل</p>	<p>مرحبانیت این دوازه اوست سنگریچ دام خانه اوست این همه لطف بکرانه اوست گونه آید که این نه خانه اوست گویم و قبله استانه اوست اندازال تا ابد زمانه اوست کشش همت شانه اوست این کلام چو از نشانه اوست</p>
--	--

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانساز در آ

<p>افت روی جان جان دارم نار دوزخ از دیو و شرر سود مارا وصال او آمد آه دل چون نمی کند اثر غم دوری چو می خورد دل من سر که خواهد دو جبر عه نشد قدسیان را نه آن نصیب شد یک جهان شد زمین حلافتی و رختلاند چه نفس اتا ره جلو حق بچشم می گردد تا نه ریش و گر خور و جگر</p>	<p>تیغ ابروی در میان دارم آتش عشق آن نهان دارم گرچه در سحر آن زیان دارم بر لب خویش زین فغان دارم اشک در دیده روان دارم جام یک از ستم مغان دارم چون من خس بجاکدان دارم در دل خویش صد جهان دارم خواهش او ز دل بجان دارم عشق زین رو نه از بختان دارم و روان بیت هر زمان دارم</p>
---	---

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانساز در آ

<p>صورت او بدل چنین دارم چون سلیمان بکافان</p>	<p>کوب روی مهجبین دارم نقش تو قید بنگین دارم</p>
--	--

<p>تا گل از باغ یاسمین دارم نه ازان منکر و غم نه زین دارم من جویر لامکان مبین دارم رہبر خویش تمنشین دارم صد نگہ جہر خروہ بین دارم اندرین سینہ دفین دارم آہ سوزان بدل چنین دارم دل نہ بائند نہ بچین دارم نرم بر دل نہ بائین دارم</p>	<p>در تنہ بوسے خوش نمی آید چون شنیدم کہ عاقبت خاکست این مکان را بگویم و هیچ است چہ تمنای کسی بود نہ بود گو بہ زاید نہ عیب ما گیرد بصل و یا قوت گو ہر اسرار چرخ شد نیلگون زد و دوا شہر دیگر دیار سا دیگر تا شد م از خدنگ او مجروح</p>
<p>حاجتے نے بہر کسان گردیم در تن خویش جملہ جان گردیم بہ بلندے آسمان گردیم ہمہ تن بینے مغان گردیم من بخود خویش بحر و کان گردیم دور از جنس قدسیان گردیم ای باین رویا کیان گردیم کہ ز سر تا بکمان گردیم بس باین رویہ زبان گردیم بے نشان را بہ بین نشان گردیم قوت ناطقہ زبان گردیم</p>	<p>تا بگوئے شہ زبان گردیم نظر شاہ شد چنان اسیر آفرینش اگر چہ من خاک ہست نشہ عشق آن چنان افروزد چہ تمنای بگو ہر و یا قوت تا نمودم شد درین عالم نور جانان نغان بجاک آمد ہیچان کوہ ہجر بار آورد سود مار از یان ماسودست مرحبا از نشان جہمی برسی ورد تا این سخن بدل گردیم</p>
<p>از طبیبان عارے خواہد</p>	<p>دل من درد یارے خواہد</p>

<p>پسین تار تار سے خواہد وشت ہم مر عجزار سے خواہد برصفت لکھن شارسے خواہد خویش را خستہ خوار سے خواہد ہر ملک افتخار سے خواہد دل من اختیار سے خواہد عشق را بیستہ آرسے خواہد ادب انداز سے خواہد گو بدل چون گذار سے خواہد دل ازین بیت خار سے خواہد</p>	<p>وشت دل جسم گنبدہ در شما این خون نمی باشد نقد جان را چو می نقد دل من پای ہر کس ز غرض شد بالا جان چو آمد بصورت انسان بر دل یار ناشناسے اسے بھر جا کہ حسن شد پیدا بائے دلفریب جان داودہ در مقامے کہ قدسیان نرسند تا چو مژگان خندہ درین حکرم</p>
---	---

مرحبہ بکمل نگاہ صفنا
در رہ عشق بانیا ز در آ

<p>مستل گادان و محبو ظر میرند انجیر میرند باخبر میرند زادان لیک بردگر میرند بر در شاہ خبر و بر میرند عاشقان چونکہ دی سفر میرند نہ صہمانکے نگور و کر میرند از غنم و صر خطیر میرند این نہ شاید کہ یکدگر میرند ماورائش نہ بردگر میرند ہمہ گمراہ بر شہ میرند زین سخن خستہ جگر میرند</p>	<p>اسے ہما تا کہ بخیر میرند عاشقان را کہو کہ بخیر اند ان ہمیرند خاص در رہ خانہ زادان چو خاندان حیت اند دور رہر گزند از حضور بستند زندہ باشند اولیا ہمہ جا واقفان رموز لا خوف بافقیہان خصم جو گوئند کام عشاق عاشقے باشد جان بحق میدہند حقانے ہر کہ محسوس روح تیر او بستند</p>
---	--

مرحبہ بکمل نگاہ صفنا
در رہ عشق بانیا ز در آ

<p>کشته ناز چون نمی خسید جای خواشن نه ایچ جایان همه اعضا جسم شیر اند دید بر شب مرا به بیداری روز گویم بدل چنین با تو نامن از خویش مثل افتادیم همه معلوم شد مرا باعث ای ز روز ازل به خسیده دل هر کس ز نیک و بد قارخ تا ز شمشه زخم این بدل خوردیم</p>	<p>عشق کردست خون نمی خسید متنه تنش از جیون نمی خسید دل شب در روز چون نمی خسید آسمان نگون نمی خسید اینکه کرده فسون نمی خسید آیت راجعون نمی خسید روز و شب عشق چون نمی خسید نفس من از کنون نمی خسید آن به نیک و زیون نمی خسید رنگ جسم بخون نمی خسید</p>
---	--

مرحباً بسمل نگاه صفت
در ره عشق بانیا ز در آ

<p>سر بنیان چو روح بنماید هر که در عشق او نه شد کمال بام بر جام و در اساقی بافقیها کما شوم همدم دار و دے عشق او چو نه نوشم من باین از ستمنا حذر وارم و اعطایا به بن که بر ممبر من همان چیز را طلبکارم چو مرا پشیمان بعت نکردند خواجسته خواجگان معین این</p>	<p>دل بگوید که این نمی شاید بس چنین است را نمی شاید ز ان شرابے که جوش افزاید سخن او نه در دلم آید قوت دل همه بغیر آید طوطی باز آغ یکدگر ناید چه همه خویش را بیا راید که نه آن فتنه به جسم و جان آید به نه زین خسانه ان دگر شاید این مرا هر صبر زمان بفرماید</p>
---	---

مرحباً بسمل نگاه صفت
در ره عشق بانیا ز در آ

خوردیم از شمشه چو زخم سوختی
خواهم هرگز نه باو گرفتار

<p>این چنین آمدست سرکای که با تنجیا مقسم مکارے گر به بخش ز لطف غفارے تا دلم ش ز منیر انوارے چو کشاید زرا از منتارے ایضی بگفتے بو و نه بے مارے برفتا ده چو عکس رخسارے در گلویم مثال زنارے تلیکے ز ابداتو هوشمارے گر دلا را غلب است دیدارے</p>	<p>ما سوارش نسیر و دم جائے مرو صبر گز بصوحت زاهد کاتب جرم من چه میازو همه تن نور نو رسبے بوده بلبلم را ادب و بد بچین زلف بر روے اوارین آمد شمش گروید یا آستد روشن کافرم زین که آمد گیسو از عے عشق هوش را گم کن نرو د از زبان این دروے</p>
--	---

مرعبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانساز و آ

<p>مونس و عکسار بایسته در جیون تار تار بایسته این چنین مے دو بار بایسته همه کردن تار بایسته دور ز غمسیار یار بایسته خاک مازان و یار بایسته حبت و چالاک یار بایسته زیر بخش بر فترار بایسته زین سخن دلفکار بایسته</p>	<p>در ره عشق یار بایسته حسامه تنگ و نام چون کچ وقت خوردن جو جان دل برز نقد دل برت چشم خوشه چونے پانکو چه اتسليم همچو اجمیر چون نه شهر آمد اے بسر کردن ره عسفران همچو عشاق تیغ ابرویش سینه ریش بر که خواهد گو</p>
---	--

مرعبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانساز و آ

<p>تا دم حشر در امان باش بس بهین به نه در جهان باشی</p>	<p>ای دل از خلقی در نهان باشی چون نباشد ازین جهان پیشی</p>
---	--

<p>گرجو اسے شود نیار مصل پس سینہ دلانشین خاوش فیض مستی ترا دھوا مرو ہجور زندان شوی نہ عاشق حق اسے ز نور تو کس نہ تاب آرو مرحبا ضبط دم کشتہ کردہ پیش و ہم بہت عاقبت ہم بہت بے نشان را کجا نشان یابے در زمانہ مقیم تا ہستی</p>	<p>ناز بردار و داستان باشی کے باین نالہ و فغان باشی طالب گرے مغان باشی شیفتہ مانہ و بہتان باشی از جالش اگر عیان باشی ہین بہت کہ تو نشان باشی بس نہ بہت کہ در گمان باشی ای ز خود تانہ بے نشان باشی نہ ازین دور یک زمان باشی</p>
--	--

مرحبا بملنگاہ صفا
در رہ عشق بانسیاز در آ

<p>راز الفت نیوان گفتن سے فراید جو در دلم مستی می تواند تر آہ مختصر کوشش راز پنجان بدل کہ میداری انجہ در عقل عاشقان تابد بسکہ جو بای حس قدرت را علم سینہ بینه کان آمد انجہ حاصل بہ مشرب زندان ذات جو پیش جو پیش است بابل باغ راستے زبید سینہ پر سوز دل برشتہ را</p>	<p>با حسدادان مگر توان گفتن با بد آن راستے مخان گفتن بے نشان را ہمہ نشان گفتن نہ توانے بہ ناکسان گفتن کے تو اتم بے نشان گفتن نہ توان عاشق بتان گفتن با بد اصلانہ از زبان گفتن نہ توانے بز احصان گفتن پس نشاید چہین چنان گفتن سخن گل بباغبان گفتن با بد این بیت ہر زمان گفتن</p>
---	---

مرحبا بملنگاہ صفا
در رہ عشق بانسیاز در آ

نور بہر کہ تافت بر کاتش	روکش نور طرشد ذاتش
-------------------------	--------------------

باغی هر که آنست دارد
 مریح چشم دل اگر باز است
 شان حق درستان چو میگری
 دور یکدم شود نه از مستی
 زین بدرگاه حق کنه فساد
 جان فدایم بر دل کاغذ
 جلوه خورشود در و پیدا
 از سبزه ابرخون بدست
 حمله پیران ماکه می بودند
 بانگ پیرین خوش بود در گور

همه آسان بود مهاشتر
 همه را بین که منظر ذلتشتر
 گونی از صدق عین آیاتشتر
 جام نوتد که خراباشتر
 نایز که شود مناجاتش
 صرف سازد و نیک کراواتشتر
 رخت هر جا که نور ذراتشتر
 خون بوشم در مکافاتش
 آگهی داشتند حالاتش
 زین سخن که در جسم جاباشتر

مریح با بمل نگاه صفت
 در ره عشق بانیا ز در آ

آیین حال خویشتن بشنو
 شور دارند مرغ و صم مای
 بلبل زار می کند فریاد
 از سخنهاست مریح گوید
 این نواست که قلب من دارد
 در همه جا شور او پیدا
 گو بگوئی صدای تو حیدشت
 خستم بر سازنی ترانه او
 آن صدای که ز غیب کو آید
 تپه درون چون گفت براقلاک
 معنی حق که نشود پیدا

ستر پیدا است در علن بشنو
 از همه زانغ و ز زغن بشنو
 چرخه خویش در چمن بشنو
 یار ما را که راز من بشنو
 طنطنه اوست آبتن بشنو
 یاب چمن یا که درختن بشنو
 خنجره در زیر سیرن بشنو
 نغمه هر جا علن تن بشنو
 آن همه ستر در علن بشنو
 این نوا را حبان دهن بشنو
 تازه مضمون دلازم بشنو

مریح با بمل نگاه صفت
 در ره عشق بانیا ز در آ

چشم چون برتد نگار کنم
طیش دل چو آشکار کنم
تیر مرقان زمین بفرماید
یک نظر گر نگار مابیند
گل رویش چو بگرم در دل
اے بسا خوش بجاال شگینش
عد و یاد او چه می برسی
با فقیهان نه چون کنی اظهار
رطب بر مابینت یا درسا
خوب باشد چو در خفت رفت
تا نه کس تیر بر من اندازد

گو صبر جان بر و نشان کنم
برق و سیما براقتر از کنم
بے تو گوئی کراشکار کنم
خویش را منتظر نگار کنم
این خزان را همه بهار کنم
گرفتد امانه تترار کنم
ذکر او من نه در شمار کنم
سرخ و دیاتو آشکار کنم
اے بد و نش بگو که یار کنم
سر مه خاک زان و یار کنم
این سخن را بخود و حصار کنم

مرحباً بسمل نگاه صفا
در ره عشق با شاز و را

گر کنم بالو عرض جوهر خوش
این نازک تپه از و پید است
حاجت خود کس که پیش آورد
قیمت ما گران بهار من است
مرغ دل بهر گلشن قدسی
رو سیاه خورشید اگر رخشد
جز تحمل چه میتوان کرد
همه دنیا بود فنا در روی
زاهدان تا نه خاک سا باشد
که تواند بود ز عرصه سیاه
گاه بیند چو شمر مرا غافل

بس یقین دان که اوست غافل
نازنین داشتیم چو در پر خویش
بے یقین نه گشت از دور خویش
در صدف دل نهاده گوهر خویش
پریش به کنی تو با پر خویش
نرسد باز مطلع انور خویش
چون فتد کو طلم بر سر خویش
می کشاید چو قسم از دور خویش
نرسی با وجود اطهر خویش
آمد به چون شفیع بر دور خویش
می کشد زین کلام خنجر خویش

مرحباً بسمل نگاه صفا

در ره عشق بانسیا زور آ

از وطن خود شدیم بجان
که چکد خون دل بیتان
بر حالت چو شمع بر زانه
نشوم چون حدیث تنیان
نفت جانم فانی جانان
گیسوی را که شد زبان شانه
نشوم از تو هیچ افسانه
نه بسندم بدون ویرانه
با که باشم کنون بهم خانه
سر سجد و خمسم سوخته جان
چون رسیدم بزم شاهانه

تا دم گشت بر تو دیوانه
قطره زان می بده مر اساقی
شیفته انقدر دل و جان است
ست بے گل شوم سیر محفل
بایستان چون دهم دال خود را
چه عجب وصف گر کند سنبل
ناصح ایند خویش کن موقوف
تاجدار اوستیم از وصلش
همه غیر اند در سر لے فنا
چون کنیم طاعت بتان تسلیم
از طرف شاه خود شنیدم این

مرحبا بسلنگاه صفا
در ره عشق بانسیا زور آ

چون ره بانم خویش را از کمال
نقش من او گشت اگر با مال
ساعتی دست گرفت بوضال
میرساند مرا نسیم شمال
عاشقان زو شدند مالا مال
غم نداری ازین تو هیچ منال
هم نشین ساز خویش را بخیا
می پر لے تو آمدست حلال
انچه گویند آن بقیل و قال
هر که آمد ز شوق اندر حال
یا دکن پیش این زهر اشغال

این لیسے بمانست عز و جلال
از پس نشستم چه خوش باش
دامن روز و شب بر باره گینم
بوسه خوش از وصال شده هر روز
نقد و صلاش چو حصه عام هست
در ره او چو بے سر و پایست
مرحبا و صل او چو میخو است
وان حلالش حرام چون گویند
همه دارند عاشقان در خود
همه جا قدرت حذر ابند
شاه کرده شبه مرا لطفین

مرحباً بسل نگاه صفا
در ره عشق بانبا ز در آ

پیش روی تو آفتاب نخل در لحد سالکان چرمی رسید اینست در بر من گداز محنت نخل آن کس که نمی نوشد نور دانش بن چستان تابان عکس در جام چهره ساقی دوش گفتم بزاهد ادر خلد هر که غافل ز ما و حق آمد عاشقان خاص بنده محسند چشم غمور تابش منظور به ازین لذت و گرنه چشد	وز عفو تو تا صواب نخل دل کج فهم در جواب نخل که بر ویش همه عتاب نخل پیش حق مست کشته نخل که شده روی ما عتاب نخل چون بدیدم شد آفتاب نخل چو بدیدم گفت ای جناب نخل آن به بیداری و بخواب نخل نه شوند او به هیچ باب نخل نزد من کاسه شراب نخل دل سوزان ما کیاب نخل
---	--

مرحباً بسل نگاه صفا
در ره عشق بانبا ز در آ

چند باشم بشکوه های فراق این حیا تم رود با حسا ای درایت بمن درین عالم گر چه دوریست و صلح میان کن غم دوری ز وصل خود کن دور همچو یعقوب در شتایش چون ندارم هوای وصل صنف دور از من شود خدا یا بس با جگر خسته و دنا یا بد جز در قسیم که دشمن جانست	به که افتد ز سر بلا فراق از تو یا جم اگر جزای فراق کیست آن کو دیدن نری فراق همین خواهم ز خونهای فراق همین خواهم از تو برای فراق خون چکانم ز دیده های فراق کو علا حبیب دروهای فراق چند باشم مبتلای فراق که کشد این دلم جفا فراق کیست آن دل کند هوای فراق
---	--

مژده وصل داد مرشد ما دین نوائے به لیلیاے فراق

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانیا ز در آ

هر چه داری بخویش هست
بهر تو یا ده گوے منت هست
ساعتی تو بر رفت نوبت هست
که صیای ده دار حمت هست
جای باقی تو در سلامت هست
ز آنکه آن گوشه خاص دولت هست
این قدر پاک صاف عصمت هست
این همه رنگ و بوی محبت هست
همه یکجا بسین بهمت هست
بر همه طایبان رحمت هست
ز خم خور این اگر محبت هست

این همه دور در محبت هست
آنچه گوئی که فارغم از دون
پیش غافل بدی زمین کنون
تو در آنجا مقیم می بودی
باک دارے نه از فنا عشق
بے خیالم مباد در وقت
نور جان همه از و پاک است
گلشن عاشقان چو شدر گلین
سلطنت عاشقی و نفق مراد
این مگوئی بهر صبا رحمت
اے دل رفته ز تنه و مجروح

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانیا ز در آ

اوست بجز تو جای حافظ
که بجز شاه و صبر گرد حافظ
هست شاهی تو در بلا حافظ
آمده بجز او بقا حافظ
دان یقینا که شد خدا حافظ
که ترا هست خونجبا حافظ
در دلم صوره صفا حافظ
آمدند احمد و خدا حافظ
حافظ ما خدا حافظ

عشقم نه داری و لا خدا حافظ
من ستایش نمی توان کردن
گر اسیر بدام گیسویش
خور و میر کس نه و فنا گشته
خانمان خویش صبر که کم کرده
غم بخوردی چو خون روان باشد
آمدم تا بکشتنش بوده
هر که با دگر بق حشت نهاد
سنگین از گنه گمنان صبح

رصل بستر حلد میت نه اهدرا
جز دولت این کلام حقانے

یا نه عابد بد بو وویا
کس نیایم درینو لاحافظ

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانیا ز در آ

توئے خورنے بر خ نقاب انداز
ساقیا قطرہ عئے وحدت
ہوش نازد رکھگان ہرگز
عاصم گر جسہ تو ز راہ کرم
زلف مشکین بدوش افکنده
بس مخوف مشور ز جبرہ عقیق
ساتے گر ز تو شوم عنافل
لطیفیل رسول شاہ امم
باتو گویم صبا پس مردن
بہ سیمت ساقیا اموز

عکس بر ذرہ شراب انداز
انجہ بالت در شراب انداز
مشک بیزے ویا گلآب انداز
عب ما پوش و صواب انداز
دل مارا نہ بیج و تاب انداز
دل خود را بستان جاب انداز
جان مارا نہ در عتاب انداز
کن تر جسم نہ در عذاب انداز
خاک ما بردر جناب انداز
زین سخن شور و کباب انداز

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانیا ز در آ

آواز قتل من در بچ مدار
کین ندارم بتوز خصمہ تو
رفتہ در خلد گویم و تخفا
شوق دیدار اندرین جہانم
بھرنو شدن دل شیدا
قتل از تیغ کین مکن قاتل
پست کافیت با پس مردن
خانہ انکم جو مر جہا ہستی
صوفیا و خبر خام ناجہ انز

دل شکستیم و تن در بچ مدار
آمین میر شکن در بچ مدار
توئے سر و چین در بچ مدار
ہمہ سر و عین در بچ مدار
بن سبب و ذوق در بچ مدار
تیغ ابروے زن در بچ مدار
دوستا از کفن در بچ مدار
در ریش از وطن در بچ مدار
چاک کن پیر من در بچ مدار

عاشقان از رسن دروغ مدار	نکش چون بدام کسب ویش
سامعازین سخن در بیخ مدار	خواهش وصل چون بدل داری

مهرجبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانساز در آ

خوش نه آید یک صدم مارا	تا بدیدیم روی جانان را
قد چون طوطی شکر خارا	بوسه لب مرا چه خوش آید
آن تحبلی که بود موسی را	دل و جانم همه بسوزاند
تا بدیدیم روی لبی را	همچو مجنون خوشم سرگردان
محب چون شکست مینارا	خاطر را غم شکست برسد
طالب خاص هست مولی را	پیش حنائی با و نتر و مری
ذنب زین بس چو ابل و نیارا	همه نامرد چون موبت اند
بدل آردم نه شکر عجبی را	زین جهان تان شدیم برگشته
چه تمنا که ز بد و نقوس را	چون بر ندی مرا و احوال
در و اینست مهر زمان مارا	تا ز جنگ عدو شدیم فارغ

ما زخم

مهرجبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانساز در آ

سرا عیان مگر بجهانه تویی	جان در این و آن بیانه تویی
میسزند سر چون نشانه تویی	جان جانم ز ابرو و مژگان
همه غم را ندی بس نیگانه تویی	در حسرتیم که جای مسکن است
منظر خاص در زمانه تویی	نور روشن اگر چه پر جایست
آه سوزان بصد زبانه تویی	این که آید ز سینه ام برون
بهر آن مرغ آب و دانه تویی	روح در سینه چون تعلقت
لیکن دایم درون خانه تویی	گر چه دیدار او بیشتر نیست
بیچو اس از خود و دیوانه تویی	جز تو کس نیست اندرین جسم
عند کسبیم مگر ترانه تویی	در فرقت باین چنین اسه کل

تو جان

<p>نه توان جان برے دلا از وی این سخن ناوک و نشانه تویی</p>	
<p>مرحباً بکمال نگاه صفا در ره عشق بانساز در آ</p>	
<p>عاشقستان ریحان بوازری آفت رنج در عدم سازی گناه از من بجایم پرواز من که نیاز من باو که نیاز من ساکان را بر راه حق تاز من معصیت را از خویش اندازی که بستم جان خویش بگریزی وین ثنا که گویم و راز من هوش بر باد شد بیک نازی با صد و نطف با کرم سازی و رو کن این اگر تو جانبازی</p>	<p>یار آمد چو محرم راز من خوش دلان را دادم غم آموز گاه در بزم عالمان عالم عاشق گناه و گناه معشوق صوفیان را صفای دل بخشی یاک باز من جدا ز نایاک که بقصد می شدی واصل من بعد بتر پیش او فرستم بر رخسار چشم باز چون کردم شاه آمد بشیق ناساز من هوش داده بگفت ای رحمت</p>
<p>مرحباً بکمال نگاه صفا در ره عشق بانساز در آ</p>	
<p>خاتمه الطبع - بعد از وقت تشنگان زلال حقیق عشق سبحانی و طالبان دصال محبوب ربانی را مرده طرب افزا که درین زمان برکت نشان و تمییز بازی معرفت و دد محال گوی طریقت شمسین سپهر عرفان نمرین منازل ایقان یعنی دو ترجیح بند و پسند یکی موسوم به نامه صفا و دیگری مشهور به نسخه مرصع از تصنیفات طبیبات قلب لولایه و الارشاد خوش العارفین و الاوتاد جناب میان عاشق علی شاه صاحب شتی نظامی کرانی بهرانی متخلص بر رحمت مرید حضرت قربان علی شاه صاحب سجاده نشین بکلیه حضرت صفا شاه صاحب قدس سره حسب فرمایش جناب نشی خدایار خان صاحب ولد میر خان صاحب کن بهرانی و در مطبع نامی نشی نوکشور صاحب سی آئی ای واقع در کهنه باده چون ۱۳۴۵ هجری قمری مطبع در آمد</p>	

ص ۵۷۰
ف ۷

۸۹/۵۵۱۲۶

This book was taken from the Library
on the date last stamped. A fine of
1 anna will be charged for each day
the book is kept over time.

--	--	--	--

٢٥٠
 ٥/١٢
 ١٩/٥٥/١٣٧٤
 ٦٥٢٤١

Date	No	Date	No.